

ת"פ 23172/01/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ ג

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23172-01-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ג
ת"פ 22077-01-16 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' ג
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

נ ג

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 3 אישומים בעבירות הבאות: תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 382(ב)(2), לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)- שתי עבירות; אישום, לפי סעיף 192 לחוק; תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

באישום הראשון, נכתב כי בחודש אפריל 2014, במועד שאינו ידוע במדויק לתביעה, הגיעה תלונה ממנהל בית הספר אל אשת הנאשם (המתלוננת) על התנהגות בנה ח.ג יליד שנת 2001 (המתלון) בבית הספר והיא דיווחה על כך לנאשם. לאחר שחזר המתלון מבית הספר, נכנס לחדרו על מנת להחליף בגדים. אז נכנס הנאשם לחדרו, צעק עליו וסטר לו פעמיים בפניו. המתלון ניסה לברוח מפניו, אך הנאשם תפס אותו בכוח ושרט אותו בחזה. כתוצאה ממעשי הנאשם סבל המתלון מכאבים בפניו ונגרמו לו שריטות בחזהו.

באישום השני נכתב כי במועד שאינו ידוע במדויק לתביעה, במהלך ויכוח בין המתלון לאחיו המבוגר ממנו ב-3 שנים, במהלכו הכה המתלון את האח, שמע זאת הנאשם, הגיע לחדרו של המתלון, צעק עליו וסטר לו. כשראה הנאשם כי המתלון בוכה, איים עליו באמרו "אם תצא מהחדר אני אשבור לך את הרגליים", כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלון סימנים ומכאוב בפניו.

באישום השלישי נכתב כי ביום 14.6.14, בשעה 13.15 או בסמוך לכך, בבית, הכה הנאשם את המתלוננת בכך שסטר בפניה, דחף אותה ובהמשך ירק על פניה.

ראיות התביעה

בני משפחת הנאשם העידו בשפה הערבית, בסיוע מתורגמן מטעם בית המשפט. מפאת חשיבות עדויותיהם, אתמצת אותן, כלשונן, ככל הניתן.

עדות המתלוננת

לעניין האירוע שבאישום השלישי, העידה המתלוננת כי היה זה ביום שבת. הנאשם האזין לשירים בטלוויזיה, והיא ביקשה ממנו שיפסיק עם השטויות וישים לב לילדים ולבית. לדבריה נכנסה לחדר והנאשם החל לצעוק. לאחר מכן, הוא הלך לסלון והיא הלכה למטבח, והחל לקלל אותה, תוך סימנים לא טובים ביד שלו. בשלב זה הגיע למטבח, נתן לה סטירה, ירק פעמיים על פניה ודחף אותה. כשהרים את ידו פעם נוספת לעברה, בנה הקטן (המתלונן) תפס לו את היד. גם בנה ע.ג. נכח באירוע. הנאשם אמר לה "זונה, אמא שלי אמרה אל תיקח מבנות ישראל הן זונות", וקילל את משפחתה. המתלוננת השיבה לו בדברים ובכתה, ואז ירדה לרחוב והתקשרה לאחיה, לו סיפרה את שאירע. עוד הוסיפה כי התנהגות הנאשם בבית גורמת לה מורת רוח, הוא עושה כל מיני דברים לא טובים, הוא עם בנות ועם המחשב והיא ביקשה שיפסיק. המתלוננת העידה כי היו לה הרבה מריבות עם הנאשם ובכל פעם אחיה היה מדבר עמו והוא היה מבטיח לחדול ממעשיו, אך כעבור שבוע היה שב לשוחח עם בחורות.

לעניין האירוע שבאישום הראשון, העידה כי אירע כ-5 חודשים קודם לכן. לדבריה, קיבלה טלפון מהמורה, אודות כך שבנה המתלונן, דיבר עם אחת הבנות בכיתתו, וסיפרה על כך לנאשם. כשחזר המתלונן מבית הספר והלך להחליף בגדיו, היתה במטבח ושמעה צעקות של נ, אך לא התייחסה. כשיצא המתלונן מן החדר, ראתה את כל הסימנים של דם על החזה, והמתלונן בכה. המתלוננת שאלה את הנאשם איך עשה כך לילד שהוא עוד לא בן 14, והנאשם השיב לה "לכי לכי, קחי אותו למשטרה", ואסר על המתלונן ללכת למשחק הספורט שהיה אמור להשתתף בו. לאחר האירוע המתלונן לבש חולצות סגורות כי התבייש, והסימנים עברו כעבור שבוע. כשנשאלה מדוע לא הלכה להתלונן במשטרה, השיבה כי אצל הערבים קשה ללכת להתלונן ורק לאחר הפעם השלישית, אמרה לעצמה שלא תמתין עד שיהרוג אותה, ופנתה למשטרה. המתלוננת נשאלה על יחסיה עם הנאשם והשיבה כי הוא עובד ומפרנס, אך התנהגותו מול הילדים בעייתית.

בחקירה הנגדית סיפרה המתלוננת כי היא נשואה לנאשם 18 שנים, והם עדיין לא גרושים אך איננה רואה אותו. לדבריה, עזב את הבית בעקבות הבעייתיות שהיתה בהתנהגותו "עם הבנות, בטלפון ובמחשב", כלום לא עניין אותו, רק הטלוויזיה, המחשב, הבנות, וכן תיארה כי ראתה אותו כמה פעמים בסיטואציות שהיא מתביישת בהן, עם תמונה או בטלפון, נוגע בעצמו. המתלוננת אישרה כי לפני האירוע נשוא האישום, לא נהג כלפיה באלימות (עמ' 9 ש' 20), וכן לא הכה את הילדים בעבר (עמ' 18). כמו כן אישרה כי בשל הסכסוך ביניהם היתה שמחה אילו הושב הנאשם למצרים, ממנה בא, אך הבינה כי יש לו תשובות בישראל. לעניין האירוע נשוא האישום השלישי, העידה כי שני בניה היו נוכחים, ח.ג. בכה, ושני הבנים הפצירו בהם שיפסיקו לריב.

ב"כ הנאשם האריך בחקירת המתלוננת על כל מערכת יחסיה עם הנאשם ושאל אותה האם בשל הסטירה שקיבלה רצתה לפרק את המשפחה, והיא השיבה כי היו בעיות רבות בשל נטיותיו של הנאשם, ואז הגיעה הסטירה. היא שללה את האפשרות שהמניע להגשת התלונה היה על מנת להפחיד את הנאשם, על מנת שיעביר אליה את הבית שרכש.

עדות ע.ג.

ע.ג. היה בעת עדותו כבן 18, והעיד כי היה בבית בעת שאביו הכה את אמו. לדבריו, הנאשם ישב וראה טלוויזיה, בנות רוקדות. אמו שאלה מתי יפסיק עם זה, כיוון שתפסה אותו בעבר מדבר עם בנות, והוא החל לצעוק עליה, ולאחר מכן

נתן לה כאפה לפנים. לדבריו, אחיו ח.ג. נכח וכאשר רצה הנאשם להכות את אמו שוב, תפס אותו בפרק ידו. ע.ג. החל לצעוק ואחיו החל לבכות, ולאחר מכן ירדו לרחוב ביחד עם האם והיא התקשרה לדוד באסם. ע.ג. נשאל האם האירוע כלל משהו נוסף, אך לא זכר לומר.

בעניין האישום הראשון העיד ע.ג. כי כאשר חזר מבית הספר, ראה את אחיו עם שריטות בחזה. כששאל אותו על כך, השיב שאבא הרביץ לו בגלל שדיבר עם ילדה מכיתתו והמורה התקשרה.

בחקירה הנגדית סיפר ע.ג. כי ראה את אביו פעמים רבות מדבר עם בחורות ולא היה מספר לאמו על מנת למנוע בעיות בינה לבין הנאשם. יחד עם זאת, אישר כי לפני האירועים נשוא האישומים לא היתה אלימות מצד הנאשם כלפי בני המשפחה. כשנשאל האם נכון כי הנאשם תקף את המתלוננת רק לאחר שאמרה שתחזיר אותו למצרים, השיב כי היא אמרה לו כך רק לאחר שהרביץ לה. כשנשאל מה עוד עשה הנאשם, השיב שהרביץ לה, קילל וצעק. לאחר מכן נשאל האם הנאשם ירק על המתלוננת, והשיב כי ירק עליה פעם אחת, אך אינו יודע האם פגע בה. לעניין האירוע שבאישום השני, העיד ע.ג. כי ראה את אביו מרים יד על אחיו, לאחר שהאחים התווכחו ביניהם, וכן אסר עליו לצאת מחדרו.

עדות המתלון

המתלון היה בעת עדותו כבן 14, והעיד כי באירוע נשוא האישום הראשון, שב מבית הספר והלך לחדרו להחליף בגדים לקראת אימון ספורט. הנאשם נכנס לחדרו והכה אותו. לדבריו, ניסה להימלט והנאשם גרם לו לפצע. לאחר מכן ברח אל אמו למטבח והיא ראתה שהדם זולג, ואמרה לנאשם "אתה משוגע שאתה עושה לילד ככה. לאחר מכן, הנאשם הלך לעבודה, והמתלון נשאר בחדרו ובכה. המתלון הסביר כי בעת שהותקף היה ללא חולצה כיוון שבדיוק החליף בגדים, אביו נתן לו שתי סטירות, ושרט אותו בחזה, לרוחב, שריטות שנשארו כשבוע. עוד העיד כי לאחר האירוע לבש חולצות ארוכות כדי שלא יראו את הפצע. לאחר אירוע זה, לא דיבר עם הנאשם למשך תקופה.

לעניין האישום השני, העיד כי אירע לפני האירוע הנ"ל, כשהנאשם ישן והוא התווכח עם אחיו בקול רם, הנאשם התעורר והכה אותו בסטירות, ואיים כי אם יצא מן החדר, ישבור לו את הרגליים. לאחר אירוע זה נשאר בחדרו והלך לישון.

לגבי האישום השלישי, העיד כי הנאשם צפה בטלוויזיה, והמתלוננת אמרה לו שיפסיק ויתחיל להתעניין בילדים. לאחר מכן הלכה המתלוננת לחדר, והנאשם הלך אחריה וצעק. בשלב הבא, הלכה למטבח, והוא החל לקלל, ולעשות תנועות בידיים, ולאחר מכן סטר לה וירק עליה פעמיים. הנאשם רצה להרביץ לה עוד, אך לדבריו הוא תפס את ידו. לאחר האירוע, ירד ביחד עם אחיו ואמו לרחוב, ושם אמו התקשרה לדוד באסם. ח.ג. נשאל מה היה תוכן המריבה בין הוריו והשיב כי הנאשם אמר למתלוננת שכל בנות ישראל מלוכלכות, והיא השיבה לו שכל בני מצרים.

בחקירה הנגדית עמד המתלון על דעתו, כי הנאשם הוא שפתח בצעקות על המתלוננת, וכן אמר שנגרמו לה סימנים אדומים כתוצאה מן הכאפה שנתן לה. כמו כן, אישר כי בשעה שתפס את פרק ידו של הנאשם על מנת למנוע מכה נוספת למתלוננת, הוא גם דחף את הנאשם בשתי ידיו. כשנשאל כיצד ידע שהמכה של הנאשם עמדה להיות חזקה כטענתו, השיב כי ראה את המכה באה ממרחק גדול, בזרוע פרושה.

בהסכמת הצדדים הוגשה חקירתו של המתלון בפני חוקר ילדים, מיום 22.7.14 ת/2, יחד עם דיסק החקירה ת/4. בחקירתו תיאר את האירוע נשוא האישום הראשון, באופן תואם לעדותו, תוך פירוט רב של הסטירות שקיבל, אשר התירו

סימנים אדומים על פניו. כמו כן, תיאר את הפציעה בחזה שממנה זב דם, ואמר שהשתגע ופחד שהסימן יישאר עד סוף חייו, כיוון שכל החזה היה מלא דם, ותיאר כי נגרמו שני פסים אדומים רחבים וארוכים לאורך החזה. לאחר מכן, תיאר כיצד נמלט מידי הנאשם אל אמו, והיא צעקה על הנאשם, הכניסה אותו (את המתלונן) לחדר והביאה לו אוכל ושתייה כדי שיירגע. בנוסף, תיאר את האירוע נשוא האישום השני, בו סטר לו הנאשם בעקבות מריבה שלו עם אחיו, וכן איים עליו. בתוך כך, תיאר כי המכה כאבה לו, והוא נשאר בוכה. בעניין האירוע נשוא האישום השלישי, מסר פרטים התואמים לחלוטין את עדותו בבית המשפט, לרבות תיאור מדויק של אופן הסתירה למתלוננת, ועוצמתה, וכן שתי היריקות עליה.

בהסכמה הוגשה הערכת המהימנות ת/3, לפיה ההתרשמות היא כי המתלונן העיד אודות מה שחווה, ודבריו היו בעלי רצף הגיוני וברור. בנוסף, לא היתה התרשמות מקיומה של מגמת הפללה, או הגזמה.

עדות באסם

העד הוא אחיה של המתלוננת. לפי עדותו, ביום 14.6.14 התקשרה המתלוננת כשהיא בוכה ואמרה לו כי הנאשם הרים עליה יד, דחף אותה, והוציאה מן הבית, לכן הגיע אליה מיד. כשהגיע ראה אותה ברחוב, כשהיא רועדת ומבוהלת, ואמר לה שהוא לוקח אותה. בדרך, אמר לה שהוא נוסע למשטרה. לדבריו, כשהתקשרה אליו המתלוננת, החיתה ממש בוכיה ואמרה כי אילולי היו שם הילדים, הוא היה ממשיך להכותה, ואינה יודעת איך היתה יוצאת מזה.

באסם נשאל אודות יחסיו עם הנאשם והשיב כי בשנים הראשונות לנישואי אחותו, בני הזוג גרו בבית של אחיו שנפטר, והיחסים היו תקינים, עד שהנאשם החל עם האינטרנט, שיחות טלפון, יותר מידי בחורות, גם בשעות הלילה, והיו מקרים שהיה מתפשט והילדים ראו. לדבריו, ניסה לגשר בין בני הזוג ואמר לנאשם שיסגור את האינטרנט, יש לו ילדים ועליו לחיות את חייו. הנאשם היה מסכים, אך חוזר לסורו בכל פעם.

בחקירה הנגדית שב באסם על עדותו, והוסיף כי נכח בעת שנחקרה המתלוננת במשטרה, בחלק מן הזמן. כמו כן, אמר כי המתלוננת לא רצתה להגיש תלונה אך הוא רצה שתגיש, כי אם הנאשם החל באלימות, אז זה ימשך.

באסם אישר כי לא היה ידוע לו על אלימות קודמת למקרה המדובר, אך ביום שהגיעו לחקירה במשטרה, נודע לו על המקרים הקודמים עם הילדים. כשנשאל מדוע לא פנתה המתלוננת למשטרה בגין אירועי האלימות כלפי הילדים, השיב ש"היא העבירה" את זה, אבל תקיפתה כבר שונה מתקיפת הילדים. בעניין בית מגורי הנאשם הבהיר באסם שוב, כי הוא עצמו רכש בית עבור האח שנפטר, וחצי מן הבעלות היתה של הנאשם, במשכנתא, אך הנאשם לא היה מעוניין לרכוש את המחצית השנייה, אלא העדיף לרכוש לו בית אחר.

הודעות הנאשם

הנאשם נחקר לראשונה ביום 14.6.14 (ת/5), תחת אזהרה, בגין תקיפת המתלוננים. בעניין האישום הראשון, מסר כי קיבלו טלפון מן המורה שמסרה כי המתלונן מדבר בטלפון עם ילדה מכיתתו, והוריה התלוננו על כך. כשחזר המתלונן, דרש לחפש בטלפון שלו, אך זה אמר ששכח את הקוד, ומנע את החיפוש. לאחר מכן, המתלוננת באה ואמרה שזו הפעם הראשונה, והבן התנצל, והוא כלל לא הרביץ לו.

בעניין האישום השלישי, מסר כי שלושה ימים קודם לכן המתלוננת צעקה עליו כיוון שחשבה שדיבר עם בחורה. ביום האירוע, כעסה עליו, וצעקה שהגיע ממצרים בלי בגדים, וכך היא תחזיר אותו לשם. המתלוננת קיללה אותו, ואז התקשרה לאחיהואמרה לו שקילל והכה אותה, ולאחר מכן יצאה מן הבית. לדבריו, כלל לא סגר את הדלת, כיוון שחשב שתחזור.

הנאשם נשאל כיצד ידע לאיזה מבניו הכוונה, כשהוזכר על תקיפת בנו, והשיב כי בנו הגדול הוא ילד טוב, אך הקטן בעייתי יותר. בהמשך אמר "יש לי שני בנים בבן הגדול אף פעם לא נגעתי ובבן הקטן אני כעסתי עליו על מה שקרה וזה קרה באותו יום והוא בא אלי ואמר לי אבא אני מצטער". הנאשם שב והכחיש כי תקף את בנו, ואמר כי אם בנו אומר עליו כך, אז יכנס למאסר לכל חייו.

הנאשם נחקר שוב ביום 31.7.14 (ת/6), וסיפר את השתלשלות האירועים בעניין תלונת הורי הילדה מכיתתו של המתלונן. לדבריו, כבר נערכה סולחה עם הורי הילדה, אך שוב המתלונן התקשר אל הילדה, לכן מנהל בית הספר שלח אותו הביתה כדי שיביא את הוריו. באותו יום, כששב הביתה ראה את המתלונן ושאל אותו מה קרה. הילד החל לבכות, והוא דרש לראות את מכשיר הטלפון שלו, אך הילד לא ידע את הקוד הסודי, והתרגש כאילו נתן לו הנאשם מכה. הנאשם אישר כי תפס בחוזקה בידו, ואז באה המתלוננת וביקשה שיעזוב אותו וזו היתה הפעם האחרונה. לאחר מכן, המתלוננת אמרה לילד שיתנצל, והוא ביקש סליחה. הנאשם הכחיש שתקף את בנו וטען שרק תפס את ידו בחוזקה. כמו כן, הכחיש שאיים כי ישבור את רגליו אם יצא מחדרו. לגבי האישום השלישי, שב על גרסתו לפיה היתה מריבה בינו לבין המתלוננת, אך לא תקף אותה. עוד הוסיף כי לאחר המריבה המתלוננת התלבשה, ולפני שיצאה חייכה אליו ואמרה "מעכשיו לא תישאר בבית", ואז יצאה.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

הנאשם פתח עדותו בתיאור סכסוך כספי שלו עם המתלוננת, שדרשה ממנו כספים עבור טיול עם אחיותיה לירדן, ולאחר מכן, שוב ביקשה כסף, והמקרה היה ריק כיוון שלא בישלה. לדבריו, בשל כך, היו ברוגז למשך 3 ימים. בחקירה הראשית העיד כי ביום האירוע נשוא האישום השלישי, הכין לעצמו אוכל והתיישב מול הטלוויזיה. המתלוננת באה ונזפה בו "יש לך ילדים גדולים ואתה מסתכל על פרסומות... אני לא הולכת אתך לאילת, לך לבד... אל תשכח ללכת עם הזונות שלך". לאחר מכן, המתלוננת הלכה לחדר, הוא הלך אחריה והוויכוח נמשך. המתלוננת עשתה לו סימן מגונה באצבע, והוא אמר לה שהיא לא מחונכת וחסרת נימוס. בשלב זה בא המתלונן ואמר "מספיק אבא", והמתלוננת דיברה בטלפון עם אחיה וביקשה שייקח אותה, וטענה בפני אחיה כי הנאשם תקף אותה. לאחר מכן, המתלוננת אמרה לו שלא יישאר בבית עוד, והלכה. מאוחר יותר, הגיעו השוטרים לביתו, ושאלו היכן אשתו, והוא השיב שירדה למטה.

בחקירה הנגדית טען הנאשם כי המתלוננת משקרת וכי בניו מפחדים, כיוון שהיא אומרת להם כל הזמן שאביהם יחזור למצרים. בעניין האירוע נשוא האישום הראשון, הכחיש שתקף, וטען כי רק אחז בפרק כף ידו של המתלונן. כמו כן, הצדיק את התנהלותו מולו, מבחינה חינוכית, והבדיל בין התייחסותו לע.ג לבין התייחסותו למתלונן. בעניין האירוע נשוא האישום השלישי, הכחיש את האלימות ואמר "הנושא של המשטרה, שהיא הלכה למשטרה, פגע בי ואצלנו בדת אישה שהולכת להתלונן נגד בעלה במשטרה, לא מגיע לה לחיות עם בעלה". בהמשך נשאל כיצד הרגיש כשהמתלוננת אמרה לו שיפסיק לצפות בטלוויזיה, והשיב כי הדם שלו רתח כשקיללה את אמו, ואכן היה עצבני.

דין והכרעה

לאחר שמיעת עדויות התביעה ועיון בראיות, אלה מסקנותיי:

א. עדות המתלוננת היתה מהימנה ביותר. המתלוננת סיפרה אודות כל אחד מן האירועים את הידוע לה, ובנוגע להתרחשויות שלא ראתה במו עיניה, אמרה בהגינות כי ראתה רק את סופן. בנוסף, אישרה בפה מלא ומיזמתה כי הנאשם היה אב מפרנס ולא היו לה בעיות עמו, עד שהחל להתנהג באופן הנוגד את אורח חייהם, כשייחד תשומת לב מוגזמת לטעמה, לצפייה במחשב ובתמונות, ולשיחות טלפון שונות. המתלוננת אישרה מיזמתה כי קודם לאירועים הללו לא נהג הנאשם באלימות פיסית, וכי אירוע האלימות הראשון כלפיה עצמה, הוא זה המתואר באישום השלישי. ההתרשמות היתה כי היא מספרת בכנות את אשר אירע, ולא קיימת מגמת הגזמה לשם השחרת פני הנאשם.

ב. לא מצאתי סתירות של ממש בין עדות המתלוננת לבין האמור בהודעתה נ/1. אמנם בהודעה הראשונה לא סיפרה כי בעת האירוע נשוא האישום השלישי, הנאשם ירק עליה, אך בהודעה נוספת שנגבתה כמה ימים לאחר מכן, אישרה את הדבר. לדעתי אין סיבה להטיל בה דופי על כך, שהרי שני בניה העידו כי הנאשם ירק עליה בעת האירוע, ונראה שבסערת נפשה לא הזכירה עניין זה בחקירתה הראשונה.

ג. גם עדויות המתלונן ו-ע.ג היו מהימנות ביותר, והתיישבו זו עם זו. שניהם תיארו את כל שלושת האירועים. ע.ג ציין במפורש ומיזמתו כי לא ראה במו עיניו את האלימות כלפי אחיו בשני האירועים, אך ראה את הסימנים ושמע מפי אחיו על אשר אירע. בנוגע לאישום השלישי, העידו שניהם על כל פרטי ההתרשמות, ללא סתירות ביניהם, והתרשמתי היא כי הזיכרון החזק מן האירוע עדיין חי בלבם בעת שהעידו.

ד. לענין עדות המתלונן, עומדת בפניי גם הערכת המהימנות מטעם חוקר הילדים, התומכת בעדותו. תוכן ההודעה בפני חוקר הילדים תואם את תוכן העדות. הודעת המתלונן בפני חוקר הילדים היתה יסודית ומפורטת, והוא תיאר כל אחד מן האירועים באופן משכנע תוך שימוש בשפה קולחת. על פי התרשמות החוקר, היה שימוש במאפיינים דינאמיים במהלך הסיפור, וכן בלט התיאור לגבי רגשותיו בכל אחד מן המקרים, מה שמחזק את ההתרשמות מאותנטיות התיאורים.

ה. שני הבנים אישרו בפה מלא כי בעבר לא נהג הנאשם באלימות כלפי בני המשפחה, פרט לאירועים הללו, ובכך יש כדי לחזק את מהימנותם, שכן ניכר שאינם ממהרים להציג תמונה חמורה מן המציאות. יחד עם זאת ידע כ אחד מהם להעיד באופן מודע ומפורש על מערכת יחסים בעייתית שלהם עם הנאשם.

ו. איני מקבלת את טענת הנאשם לפיה תיאמו עדי התביעה עדויותיהם זה עם זה. התרשמתי הברורה היא הפוכה. יתרה מזו, עדויות הבנים היו קולחות וניכר שתיארו מה שחוו. בענין עדות המתלונן, נוכחתי לדעת כי העדות תואמת לחלוטין את התוכן שמסר, כאמור, בפני חוקר הילדים בסמוך לאחר האירועים, כך שאין שחר לטענה שתיאם עדויות לקראת מועד המשפט.

ז. המתלוננת נתנה הסבר סביר לכך שלא פנתה למשטרה עד היום שבו הותקפה בידי הנאשם. ניסיון החיים מלמד כי אכן קיים קושי בפנייה אל הרשויות בחברה מסורתית יותר. אם לא די בכך, הלא הנאשם עצמו מצא לנכון לומר בעדותו כי דעתו היא שאשה הפונה למשטרה אינה ראויה לחיות עם בעלה. מכאן נקל לשער את הקושי שעמד בפני המתלוננת.

ח. לעניין החבלות שנגרמו למתלונן באירוע נשוא האישום הראשון, אני סבורה כי אמנם אלה נגרמו והיו נראות לעין, אך התרשמתי כי יתכן שהמתלוננים העצימו מעט את חומרת החבלות. למסקנה זו אני מגיעה בשים לב לכך שלא הוגשה תעודה רפואית או ראייה אחרת בעניין טיב החבלות. בנוסף, בניגוד לעדויות המתלוננים לפיהן כל החזה של המתלונן זב דם, מסרה המתלוננת בחקירתה במשטרה, שרק "ירד לו קצת דם" (נ/1 ש' 34)

למול עדויות התביעה ניצבת גרסת הנאשם, הרצופה קשיים, כפי שאפרט להלן:

א. הנאשם בחר להעיד בעדותו הראשית אודות האירוע נשוא האישום השלישי בלבד, וכלל לא התייחס לשני האירועים האחרים. מכאן השתמע כי אינו חולק על ראיות התביעה לגביהם. מצד שני, בעת חקירתו הנגדית, הכחיש את העבירות כולן.

ב. כבר בחקירתו במשטרה מסר הנאשם אמרה הקושרת אותו לעבירות כלפי המתלונן, בכך שציין כי יש לו שני בנים, אשר בגדול מבניהם לא נגע אף פעם. באמירה זו התכוון הנאשם להבחין בין בנו הגדול שהוא מרוצה מהתנהגותו, לבין המתלונן שלדבריו, אינו יודע "למי הוא דומה". ואולם, מדבריו יש לדעתי, ללמוד הן מכלל לאו, ויש בהם יותר מראשית הודאה כי בעוד שלא נגע בבנו הגדול, שונה המצב בעניין המתלונן, שאם לא כן, מה ראה לערוך הבחנה כאמור?

ג. הנאשם לא הצליח להסביר כיצד זה שעומדים מולו שלושה עדים מהימנים, המוסרים על התנהגותו האלימה. ניסיונותיו להסביר כי קיימת מעין קנוניה שלהם נגדו, לא היו משכנעים כלל, ולא הובאה כל הוכחה לכוונת הפללה כוזבת. בנוסף, לא הוכחה כלל הטענה לפיה קיים סכסוך רכושי בין הנאשם לבין משפחת המתלוננת, והוא העומד ברקע לתלונה במשטרה. להיפך, מעדות באסם עלה כי משפחת המתלוננת סייעה לבני הזוג רבות, וכי היחסים עם הנאשם היו טובים, עד ששינה התנהגותו באופן שעורר את מורת רוחם, וגם אז נעשו אינספור ניסיונות לדבר על לבו, על מנת שיימשכו חיי המשפחה באופן תקין.

ד. הנאשם ערך הבחנה בין שני בניו, והדגיש בעדותו כי הוא סומך על בנו ע.ג, ולעומת זאת, הוא סבור שישנה בעייתיות אצל המתלונן. בשים לב לכך, לא ניתן הסבר משכנע מטעמו, לכך שגם ע.ג בו הוא נותן אמון, העיד אודות העבירות, באופן התואם לחלוטין את עדויות המתלוננים.

ה. בעניין האישום השלישי, לא היתה גרסת הנאשם משכנעת, שכן לא היה בה כדי להסביר מה הביא את

המתלוננת לצאת מן הבית דווקא במועד זה, ומה גרם למתלונן לבקש ממנו שיפסיק את מעשיו, שהרי לטענתו נהגה המתלוננת לנזוף בו באופן קבוע על מנהגו לצפות בטלוויזיה, והמריבות ביניהם היו שגרתיות. ההתרשמות הברורה היא כי תיאורו את האירוע מתחמק מן העיקר, ומעלים את התנהגותו האלימה.

ו. הנאשם בחר לייחד בעדותו מקום עיקרי ונכבד למחלוקת כספיות שלו עם המתלוננת, והרחיב בתיאור יחסיהם הכספיים, ורצונה לנסוע לירדן עם אחיותיה, כאילו בכך נעוץ מוקד הבעייתיות. עדותו הותירה רושם נוקשה של מי שמעדיף להסביר לעצמו את המחלוקת, כעניינים כספיים גרידא, תחת הכרה בהשלכות התנהגותו כלפי המתלוננים. תמיכה נוספת במסקנה זו יש בעדותו בה הביע דעתו כי עצם הגשת התלונה מהווה מעשה פגום מצד המתלוננת, והיא אינה ראויה לחיות עמו, לאחר שהתלוננה נגדו.

סיכום

המסקנה העולה מכל האמור היא כי בעוד שעדות הנאשם היתה בלתי משכנעת, עומדות מולה עדויות שלושת בני המשפחה, שכולן מהימנות.

אשר על כן, הוכחו כל האישומים מעבר לכל ספק סביר.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים